

Kultúra

Wass Albert: **Adjátok vissza a hegyeimet!** (részlet)

Urak, akik a világ dolgait igazítjátok: **adjátok vissza a hegyeimet!** Bevallom őszintén: nem érdekel sem a politikátok, sem a világnézeti kérdéseitek, sem nagyszabású elgondolásaitok, melyekkel az embermilliók sorsát rendezni kívánjátok. Nem érdekelnek az embermilliók sem. Egy érdekel csupán: **adjátok vissza a hegyeimet!** Mert bármit is mondanak a tudósok, a fiskálisok és a katonák: azok a hegyek az enyimek. Mint ahogy én is hozzájuk tartozom attól a perctől kezdve, hogy megszülettem a lábok alatt, abban a kis házban, s ők benéztek hozzám az ablakon. Nem a telekkönyv szerint voltak az enyimek, az igaz. De enyimek voltak Isten rendelése szerint, azáltal, hogy ott születtem és ott lettem emberré. **Adjátok vissza a hegyeimet!** Nézzétek urak: idestova ötven esztendeje már, hogy belerángattatok ebbe a játékba. Játszottatok az én bőrömön háborút és országosztást, ide-oda ajándékozgattatok engem s a hegyeimet, mint ahogy gyermekek ajándékozzák a játékszereket egymásnak... Játszottam háborút. Lelkesedést és halálfélelmet, rámenős bátorságot és fejvesztett menekülést, játszottam kétségbeesést, fájdalmat, dühöt, elvesztett háborút. Játszottam elvesztett otthon és elvesztett családot, csikorgófogú bosszúvágyat és hadifogságot, játszottam hontalan bujdosást, magányos, kóborló farkassorsot az emberi rengetegben... urak, nekem elég volt. Én nem játszom tovább. **Adjátok vissza a hegyeimet!** Ne mondjátok, hogy keressek magamnak máshol helyet a világban, mert nincsen ennek a világnak helye, ami az enyém volna azon az egyen kívül. Ne mondjátok, hogy befogadtok ebbe vagy abba az országba, mert nincsen nekem azokban az országokban semmi keresnivalóm... **Adjátok vissza az én hegyeimet!** És azt se mondjátok, hogy nem én vagyok az egyetlen, akinek ez a sorsa, mert milliók váltak földönfutókká játékaik során és én csak egy vagyok a milliók közül. Számomra nem vigasztalás, hogy millióknak fáj ugyanaz, ami nekem. Magamnak fáj, ami bennem fáj... **Adjátok vissza a hegyeimet!** Urak, én alázatosan elhiszem, hogy nagyok vagytok és hatalmasok. Hogy kisujjatok egyetlen mozdulatára milliók hallnak meg, országok cserélnek gazdát, és földrészek süllyednek el a tengerek mélységeibe. De mindezeket túl hinni szeretném azt is, hogy tisztelitek az igazságot és a törvényt, amit Isten a világnak adott, és hogy a szívetekben jó szándék szűri át még a kisujjatok mozdulatát is. De ezt csak akkor hihetem el, ha eltörlitek a rontást, ami játékaik nyomán erre a világra rászabadult és **visszaadjátok a hegyeimet.** Urak, elmondom nektek az életemet. A játékot, amit játszani kellett, mert így írtátok meg számomra a szerepet. Nem egyik, vagy másik közületek, nem ez vagy amaz. Ennek a szerepnek a megírásában nincsen közöttetek bűnösebb és büntelenebb. Mind együtt vagytok felelősek ezért a rettenetes játékért. Valamennyien, kik a világ dolgait intéztétek, határokon és drótsövényeken, és világrészekben innen és túl. Elvettétek a hegyeimet. S az életemet elrontottátok, mint ahogy a vásott gyermek elrontja a játékszert, amit már megunt, s aztán szemétre löki.

Test-vér!

Két dolog döbrentett meg az alig egy hónappal ezelőtti népszavazás után. Határainkon belül, alig két millióan vagyunk, akiknek jelent valamit a fenti szóösszetétel. Határainkon kívül, csalódást kifejező különféle kitérősek, néha szellemes és szelíd, olykor keserű és kemény formái. Pedig a szavazáskor az igenek mennyisége több volt, mint a nemeké. Sajnos egy erkölcsi kérdésből, politikait kreált a jelenlegi két kormányzó párt. Kérem határainkon belül élő honfitársaimat, hogy lehetőségükhöz mérten, a szabadságukat (nyári, téli...) ne a különböző tengerpartokon töltsék el, hanem határainkon kívül élő magyar közösségeknél.

Mi jó ebben? A kint élők tisztességes jövedelemre tesznek szert, hisz a megtermelt javaikért, szállásért fizetséget kapnak. Nem holmi könyöradományt, a szülőföld program apró pénzeiből. Az e hazában élők olcsóbban tudnak pihenni, kikapcsolódni, szórakozni,

művelődni, mint idegenben, s a szállásokon, anyanyelvünkön tudunk szót érteni. Ha egy-egy pohár bor vagy fenyővíz mellett szót váltunk egymással, akkor rájövünk, hogy még is csak **test-vér** él itt is, ott is.

Kérem jelentkezésüket azoknak a határon túliaknak, akik tudják és akarják is fogadni hazánk fiait. A név, cím és a különböző elérhetőségek mellett azt is jelezzék, hogy mit tudnak biztosítani és mennyiért. Ne feledjük gr. Wass Albert szavait: „*a feladatok ma még nagyobbak, mint azelőtt. Először is nemzetté kell, emeljük újra a... megtört, hitét vesztett, néppé alázott magyarságot. Népünk nemzeti öntudatát kell visszaszerezniük, mert ezen a földön csak nemzetnek lehet hazája. Népnek mindössze otthona van. A Haza: lelki, szellemi, politikai, és gazdasági egység. Az otthon mindössze födelet nyújt, védelmet nem.*” (1992.)

Ez az út is a nemzetté válást segíti. **Tóth János, a Kanizsay Dorottya Cserkészcsapat parancsnoka**